

VÄRVILISED ARENGURASSID

SEE on lugu Urantia arengurassidest alates Andoni ja Fonta aegadest peaaegu miljon aastat tagasi kuni Planeedivürsti aegadeni ja edasi jääaja lõpuni.

² Inimsugu on peaaegu miljoni aasta vanune ja selle ajaloo esimene pool vastab ligikaudu Planeedivürsti-eelsetele aegadele Urantial. Inimkonna ajaloo teine pool algab Planeedivürsti saabumisest ja kuue värvilise rassi ilmumisest ning vastab perioodile, mida peetakse üldiselt vanemaks kiviajaks.

1. ANDONIITIDEST ÜRGASUKAD

¹ Ürginimene ilmus maakerale evolutsioonilise arengu tulemusena veidi vähem kui miljon aastat tagasi ning tema kogemused olid tormilised. Ta püüdis instinktiivselt pääseda segunemisest vähemarenenud inimahvi suguharudega. Kuid viljatute, umbes 9000 meetri kõrgusel merepinnast paiknevate Tiibeti mägismaade tõttu ei saanud ta ida poole rännata; laienenud Vahemere tõttu, mis ulatus idas India ookeanini, ei saanud ta minna ka lõunasse ega läände, ja põhja poole suundudes tuli talle vastu edasiliikuv jää. Ent kuigi edasist rännet pidurdas jää ja kuigi laialihajuvad suguharud muutusid üha vaenulikumaks, ei hellitanud arukamad rühmad kunagi mõtet minna lõuna poole, oma karvaste, puu otsas elavate ja vähemarakate nõbude juurde.

² Sellest abitusest, mida põhjustas geograafilisest asukohast tingitud suletud keskkond — paremal mäed, vasakul vesi ja ees jää —, kasvasid välja paljud inimese varased usutunded. Ent need edumeelsed andoniidid ei soostunud kuidagi tagasi pöörduma oma lõunas elavate vähemarenenud ja puu otsas elavate sugulaste juurde.

³ Vastupidiselt oma mitteinimsugulaste tavadele vältisid andoniidid metsi. Metsades on inimene alati mandunud, inimareng on kulgenud edasi vaid avamaal ja kõrgematel laiuskraadidel. Avamaal valitsevad külm ja nälg stimuleerivad tegutsema, leiutama ja kokkuhoidlik olema. Need andoniitide suguharud olid karmi põhjamaise kliima raskustes ja puuduses arenevas praeguse inimsoo teerajajateks, kuid mahajäänud nõbud mõnulesid nende ühise varase päritolumaa lõunamaistes troopikametsades.

⁴ ¶ Need sündmused toimusid jää kolmanda pealetungi ajal, mis geoloogide arvestuse järgi on esimene. Esimesed kaks liustikku ei olnud Põhja-Euroopas ulatuslikud.

⁵ Jääajal oli Inglismaa enamasti Prantsusmaaga maismaa kaudu ühendatud, hiljem ühendas Sitsiilia maasild Euroopa Aafrikaga. Andoniitide rännete ajal oli olemas pidev maismaatee, mis algas Inglismaast

läänes ja viis läbi Euroopa ja Aasia kuni Jaavani idas; kuid Austraalia oli taas eraldi, mis mõjutas veelgi selle maa omapärase fauna arengut.

⁶ ¶ 950 000 aastat tagasi olid Andoni ja Fonta järeltulijad kaugemale itta ja läände rännanud. Läände liikudes suundusid nad üle Euroopa Prantsusmaale ja Inglismaale. Hilisematel aegadel tungisid nad ida poole kuni Jaavani, kus leiti hiljuti nende — niinimetatud jaava inimese — luid, ning rändasid siis edasi Tasmaaniasse.

⁷ Läände siirdunud rühmad saastusid ühistest esivanematest pärinevate mahajäänud tüvikondadega vähem kui itta suundunud rühmad, kes segunesid niivabalt oma arengus mahajäänud, loomalike nõbudega. Need mitte-edumeelsed indiviidid uitasid lõuna poole ja leidsid peagi paarilisi vähemarenenud suguharudest. Hiljem pöördus nende segaverelisi järglasi üha enam põhja tagasi, et heita paari arvukuselt kiiresti kasvavate andoniidi rahvastega, ning need kahetsusväärsed liidud kahjustasid alati arenenumat tüvikonda. Hinguse Andjat kummardas üha vähem ürginimeste asulaid. Seda varast ürgset tsivilisatsiooni ähvardas väljasuremine.

⁸ Ning nii on Urantial alati olnud. Rumalusest on arenenumatel lastud vabalt vähemarenenumatega sugu teha, mis on paljutöotavaid tsivilisatsioone järjest kahjustanud ja lõpuks hävinguni viinud.

2. FOXHALLI RAHVAD

¹ 900 000 aastat tagasi olid Andoni ja Fonta kunstid ja Onagari kultuur maakeralt kadumas; kultuur, religioon ja isegi ränikivi töötlemine olid madalaimas mõõnaseisus.

² See oli aeg, mil Lõuna-Prantsusmaalt jõudsid Inglismaale arvukad vähemarenenud segavereliste rühmad. Need suguharud olid metsade ahvitaoliste olen-ditega nii segunenud, et meenutasid vaevu inimesi. Neil polnud religiooni, aga nad tegelesid lihtsa ränikivitöötlemisega ning olid piisavalt arukad, et tuld süüdata.

³ Neile järgnes mõnevõrra arenenum ja kiiresti sigiv rahvas, kelle järeltulijad levisid peagi üle kogu mandri, alates põhjapoolsetest jää-aladest kuni Alpide ja Vahemereni lõunas. Need suguharud on niinimetatud *heidbergi rass*.

⁴ Sellel pikal kultuurilise allakäigu perioodil säilitasid foxhalli rahvad Inglismaal ja Loode-India Badonani hõimud mõningaid Andoni traditsioone ja teata-vaid Onagari kultuuri jäänuseid.

⁵ ¶ Foxhalli rahvad olid kõige läänepoolsemad ning neil õnnestus andoniitide kultuurist nii mõndagi alal hoida; neil säilis ka ränikivi töötlemise oskus, mille nad andsid edasi oma järeltulijatele, eskimote iidsetele esivanematele.

⁶ Kuigi foxhalli rahvaste jäänused avastati Inglismaal viimasena, olid need andoniidid tegelikult esimesed neil aladel elanud inimolendid. Sel ajal oli Prantsusmaa ikka veel Inglismaaga maasilla kaudu ühendatud ja et enamik Andoni järeltulijate varastest asulatest paiknes neil ammustel aegadel jõgede ääres ning merekallastel, on need praegu Doveri väina ja Põhjamere all ning vaid kolm-neli neist on Inglismaa rannikul veest väljas.

⁷ Paljud arukamad ja vaimsemad foxhalli rahvad säilitasid oma rassi kõrge taseme ja järgisid algelisi usutavasid. Ning see rahvas, kellele lisandus hiljem teisi tüvikondi, rändas pärast üht hilisemat jääaega Inglismaalt edasi läände ning neid esindavad tänapäeval eskimod.

3. BADONANI HÕIMUD

¹ Peale läänepoolsete foxhalli rahvaste püsis idas teinegi kultuurivõitluste keskus. See rühm asus India kirdeosa mägismaade eelmäestikus, Andoni pojapoja pojapoja Badonani suguharude seas. Need inimesed olid Andoni järglastest ainsad, kes ei toonud kunagi inihohvreid.

² Mägilastest badonaniidid elasid laial metsadega ümbritsetud platool, millest voolasid läbi ojad ja kus oli külluses jahiloomi. Nagu mõned nende nõbud Tiibetis, elasid ka nemad algelistes kivihüttides, mäekülgedel grottides ja pooleldi maa-alustes käikudes.

³ Kui põhjapoolsed hõimud hakkasid üha enam jääd kartma, siis oma päritolumaa lähedal elavad hõimud tundsid üha enam hirmu vee ees. Nad nägid, kuidas Mesopotaamia poolsaar järk-järgult merre vajus, ja kuigi see veel mitu korda välja kerkis, kujundasid nende ürggrasside traditsioone merega seotud ohud ja hirm aegajalt esinevate uputuste ees. Ning see hirm koos jõgede üleujutustest põhjustatud üleelamistega oli üks põhjusi, miks nad turvalisemat elupaika otsides asusid mägismaale.

⁴ Badonani rahvastest ida pool, Põhja-India Siwali ki mägedes võib leida fossiile, mis on inimese ja mitmesuguste inimese-eelsete rühmade üleminekutüüpidele lähedasemad kui kusagil mujal maailmas.

⁵ ¶ 850 000 aastat tagasi alustasid arenenumad Badonani hõimud oma vähemarenenud ja loomaliike naabrite vastu suunatud hävitussõda. Vähem kui tuhande aastaga oli enamik inimesele lähedastest loomarühmadest neis piirkondades kas hävitatud või lõunapoolsetesse metsadesse tagasi aetud. Selle alaväärtuslike olendite hävitamise kampaania tulemusena täiustasid tolleaegsed mägihõimud veidi. Ja täiustunud badonaniitide tüvikonna segaverelised järeltulijad ilmusid tegevusareenile uue, selgelt erineva rahvana — *neandertali rassina*.

4. NEANDERTALI RASSID

¹ Neandertallased olid suurepäraseid võitlejad ja rändasid palju. Nad levisid järkjärgult oma keskustest Loode-India mägismaadel läände Prantsusmaani, idas Hiinani ja lõunas isegi Põhja-Aafrikani. Nad domineerisid maailmas peaaegu poole miljoni aasta vältel, kuni värviliste arengurasside rändeajani.

² ¶ 800 000 aastat tagasi oli jahiloomi külluses; kõikjal Euroopas uitas palju hirveliike, samuti elevant ja jõehobusid. Oli arvukalt veiseid; hobuseid ja hunte leidsid igal pool. Neandertallased olid head kütid ning Prantsusmaa hõimudel tekkis esimesena tava, et edukaimad kütid saavad endale valida naise oma soovi järgi.

³ Põhjapõder oli neile neandertali rahvastele väga kasulik loom, tema liha tarvitati toiduks, nahka, sarvi ja luid mitmesuguste rõivaste ja tööriistade valmistamiseks. Nende kultuur oli algeline, kuid nad olid ränikivi töötlemist tunduvalt täiustanud, kuni see jõudis peaaegu Andoni aegade tasemeni. Taas võeti kasutusele suured puuvarre külge kinnitatud ränikivid, mida kasutati kirveste ja kirkadena.

⁴ ¶ 750 000 aastat tagasi oli neljas jääkaas juba üsna kaugele lõunasse jõudnud. Neandertallased tegid oma täiustatud tööriistadega põhjapoolsete jõgede jääliustikesse auke ja said nii aukude juurde hingama tulnud kalu västraga püüda. Aga ka need suguharud taandusid edasiliikuva jää ees, mille pealetung Euroopas oli sel ajal kõige ulatuslikum.

⁵ Siberi liustik rühkis sel ajal lõunas kaugemale kui kunagi enne, sundides ürginimesi lõuna poole, oma päritolualadele liikuma. Kuid inimliigid olid juba niivõrd eristunud, et oht seguneda oma mitteedumeelsete inimahvidest sugulastega oli tunduvalt väiksem.

⁶ ¶ 700 000 aastat tagasi oli neljas, Euroopa suurim liustik, taandumas; inimesed ja loomad pöördusid põhja tagasi. Kliima oli jahe ja niiske ning ürginimestel oli Euroopas ja Lääne-Aasias jälle soodne aeg. Metsad levisid järk-järgult põhja üle maa, mida oli alles hiljuti katnud liustik.

⁷ Imetajate elu oli suur liustik vähe muutnud. Loomad püsisid jää ja Alpide vahelises kitsas maa-vööndis ja levisid liustiku taandudes taas üle kogu Euroopa. Aafrikast saabusid Sitsiilia maasilla kaudu sirgevõhalsed elevantid, laianinalised ninasarvikud, häänid ja Aafrika lõvid; need uued loomad peaaegu hävitasid mõõkhambulised tiigrid ning jõehobud.

⁸ ¶ 650 000 aastat tagasi oli kliima endiselt pehme. Liustikevahelise perioodi kesksaigas oli see nii palju soojenenud, et Alpid olid jäast ja lumest peaaegu puhad.

⁹ ¶ 600 000 aastat tagasi oli jää jõudnud oma sel ajal kõige põhjapoolsema taganemispunktini ja hakkas pärast mõne tuhande aastast vaheaega taas lõunasse liikuma, oma viiendale reisile. Kuid kliima muutus viie-

kümne tuhande aasta jooksul vähe. Inimene ja Euroopa loomad olid vähe muutunud. Eelmine periood oli olnud veidi põuane, kuid nüüd oli maa viljakam ja alpiustikud ulatusid kaugemale alla mööda jõeorge.

¹⁰ ¶ 550 000 aastat tagasi surus pealetungiv liustik inimese ja loomad jälle lõunasse. Kuid seekord oli inimesel piisavalt ruumi laias maismaavööndis, mis ulatus kirdes Aiasse ning paiknes jääkatte ja Vahemere pikenduse, tol ajal palju suurema Musta mere vahel.

¹¹ Neil neljanda ja viienda jäätumise aegadel levis neandertali rasside algeline kultuur veelgi. Ent edasiareng oli väga väike ja näis tõesti, et katse kujundada Urantial uut ja teisenenud tüüpi arukat elu ebaõnnestub. Need ürginimesed elasid peaaegu veerand miljonit aastat samamoodi edasi, küttides ja kalastades, ajuti mõnes suunas täiustudes, kuid võrreldes oma areenumate andoniitidest esivanematega üldiselt pidevalt taandarenedes.

¹² ¶ Neil vaimupimeduse aegadel jõudis ebauskliku inimkonna kultuur kõige madalama tasemeni. Neandertallastel polnudki tegelikult muud religiooni peale häbiväärse ebausku. Nad tundsid surmahirmu pilvede, eriti aga udude ees. Hirm loodusjõudude ees kujunes järk-järgult algeliseks religiooniks, loomade kummardamine aga tööriistade täiustudes vähenes, sest jahiloomi oli külluses ja inimesed ei pidanud enam toidu pärast nii palju muretsema. Jahipidamise seksuaalne hüvitamine andis oma panuse küttimisoskuste tunduvasse täiustamisse. See uus hirmureligioon viis püüetele lepitada nende loodusjõudude taga peituvaid nähtamatuid jõude ning kulmineerus hiljem inimeste ohverdamises nende nähtamatute ja tundmatute füüsiliste jõudude rahuldamiseks. Ning see kohutav inimohvrite toomise tava on Urantia vähemarenenud inimeste seas säilinud veel ka kahekümnendal sajandil.

¹³ Neid varaseid neandertallasi võis vaevalt päikese-kummardajateks nimetada. Nad elasid pigem pimedusehirmus, videviku saabudes valdas neid surmahirm. Kui oli veidi kuuvalgust, polnud väga viga, aga kui Kuu ei paistnud, sattusid nad paanikasse ja hakkasid oma meeste ning naiste paremaid esindajaid ohverdama, et Kuud jälle välja meelitada. Nad said juba varakult aru, et Päike pöördub regulaarselt tagasi, aga Kuu pöördus nende arvates tagasi vaid siis, kui nad olid oma suguharukaaslaste ohverdanud. Rassi arenedes ohverdamise objektid ja eesmärgid järjest muutusid, kuid inimohvrite toomine religioosete tseremooniatega käigus jäi veel kauaks püsima.

5. VÄRVILISTE RASSIDE PÄRITOLU

¹ 500 000 aastat tagasi tekkis Loode-India mägismaade Badonani hõimude vahel uus suur rassivõitlus. Halastamatu sõda kestis üle saja aasta ja kui see lõpuks lõpule jõudis, oli alles veel vaid umbes sada perekonda.

Kuid need ellujäänud olid kõige arukamad ja veetlevamad kõigist Andoni ja Fonta sel ajal elanud järeltulijatest.

² Ning nüüd juhtus nende mägilastest badonaniitide hulgas midagi uut ja imelikku. Ühel tollase asustatud mägiipiirkonna loodeosas elanud mehel ja naisel hakkasid *äkki* sündima ebatavaliselt arukad lapsed. Sellest *Sangiku perest* said Urantia kõigi kuue värvilise rassi esivanemad.

³ Need Sangiku lapsed, keda oli kokku üheksateist, olid oma kaaslastest arukamad, peale selle oli nende nahal ainulaadne kalduvus päikese käes erinevaid värvusi omandada. Neist üheksateistkümnest lapsest viis olid punased, kaks oranžid, neli kollased, kaks rohelised, neli sinised ja kaks indigovärvi. Kui lapsed suureks kasvasid, muutus nende värvus veel tugevamaks, aga hiljem oma hõimukaaslastega paari heites kaldusid kõik nende järeltulijad Sangik-vanema nahavärvi omandama.

⁴ Ning nüüd ma katkestan kronoloogilise jutustuse, juhtides vaid tähelepanu Planeedivürsti saabumisele ligikaudu sel ajal, ja kirjeldan järjest Urantia kõiki kuut sangikrassi.

6. URANTIA KUUS SANGIKRASSI

¹ Ühel keskmisel arengulisel planeedil ilmuvad kuus värvilist arengurassi üksikshaaval; esimesena areneb välja punane inimene ja uitab ajastuid maailmas üksi, enne kui ilmuvad järgmised värvilised rassid. Kõigi kuue rassi üheaegne ilmumine Urantial ja *ühe perena* oli väga ebatavaline.

² Andoniitide ilmumises Urantial oli Satania jaoks samuti midagi uut. Üheski teises kohaliku süsteemi maailmas ei olnud taoline loodud tahteolendite rass arenenud enne värvilisi arengurasse.

³ ¶ 1. *Punane inimene.* Need rahvad olid inimrassi silmapaistvad esindajad, Andoni ja Fontaga võrreldes paljuski kõrgemal arengutasemel. See oli väga arukas rühm ning nad olid Sangiku lastest esimesed, kellel arenes välja suguharu-tsiivilisatsioon ja valitsus. Nad olid alati monogaamsed, polügaamia oli haruldane isegi nende segavereliste järeltulijate seas.

⁴ Hilisematel aegadel oli neil oma Aias elavate kollaste vendadega tõsiseid ja pikalevenivaid lahkhelisid. Neid aitas vibu ja noole varane leiutamine, kuid nad olid pärinud kahjuks suures osas ka oma esivanemate kalduvuse omavahel võidelda ning see nõrgestas neid niivõrd, et kollased hõimud tõrjusid nad Aasia mandrilt välja.

⁵ Ligikaudu kaheksakümmend viis tuhat aastat tagasi suundusid punase rassi suhteliselt puhtaverelised jäänused massiliselt Põhja-Ameerikasse ning veidi pärast seda langes Beringi maakitsus vee alla, jättes nad isolatsiooni. Punane inimene ei naasnud enam kunagi Aiasse. Kuid nad jätsid kõikjale Siberisse, Hiinasse,

Kesk-Aasiasse, Indiasse ja Euroopasse palju oma tüvikonnast, mis segunes teiste värviliste rassidega.

⁶ Kui punane inimene üle maasilla Ameerikasse läks, viis ta kaasa palju oma varaseid õpetusi ja traditsioone. Tema otsesed esivanemad olid puutunud kokku sündmustega selle maailma Planeedivürsti keskusel. Kuid varsti pärast Ameerikasse jõudmist hakkas punane inimene neid õpetusi unustama ning tema intellektuaalne ja vaimne kultuur tegi läbi suure allakäigu. Peagi hakkasid need inimesed jälle nii ägedalt omavahel võitlema, et näis, nagu hävitaksid suguharusõjad lõppkokkuvõttes kiiresti selle suhteliselt puhtaverelise punase rassi jäänused.

⁷ Suure taandarengu tõttu näis punane inimene hukule lähenevat, ent kuuskümmend viis tuhat aastat tagasi sai nende juhiks ja vaimseks vabastajaks Onamonalonton. Ta tõi Ameerika punaste inimeste vahele ajutise rahu ja taaselustas nende seas „Suure Vaimu” palveldamise. Onamonalonton elas üheksakümne kuue aastaseks ja tema keskus asus California suurte rannikusekvoiade vahel. Paljude tema hilisemate järeltulijate sugupuud on jõudnud tänapäeva mustjalgindiaanlaste hõimudeni.

⁸ Aja möödudes said Onamonalontoni õpetustest ähmased traditsioonid. Alustati jälle vastastikuseid hävitussõdu ja enam kunagi pärast selle suure õpetaja aega ei ole ühelgi teisel juhil õnnestunud nende vahele üldist rahu luua. Neis hõimuvõitlustes hävis üha rohkem arukaid tüvikondi, muidu oleksid need võimekad ja arukad punased inimesed Põhja-Ameerika mandril suure tsivilisatsiooni üles ehitanud.

⁹ Pärast Hiinast Ameerikasse siirdumist ei puutunud põhjapoolne punane inimene maailma teiste mõjudega enam kunagi kokku (välja arvatud eskimod), kuni valge inimene tema hiljem avastas. Väga kahju, et punane inimene jäi peaaegu täielikult ilma võimalusest hilisema Aadama tüvikonna lisamisega täiustuda. Tegelikult oli nii, et punane inimene ei saanud valget inimest valitseda ning ei olnud nõus teda teenima. Kui kaks rassi sellises olukorras ei segune, on üks neist hukule määratud.

¹⁰ ¶ 2. *Oranž inimene.* Selle rassi silmapaistvaks jooneks oli iseäralik tung ehitada, ehitada ükskõik mida ja kõike tohutute kivimägede kuhjamiseni lihtsalt selleks, et näha, missugune suguharu suudab kõrgeima mäe ehitada. Kuigi nad ei olnud edumeelne rahvas, said nad Vürsti koolidest palju kasulikku teada ning saatsid oma saadikud sinna õppima.

¹¹ Oranž rass oli esimene, kes siirdus mööda rannikut lõuna poole Aafrikasse, kui Vahemeri läände taandus. Kuid nad ei leidnud endale kunagi Aafrikas soodsat peatuspaika ning hiljem saabunud roheline rass lõpetas nende eksistentsi.

¹² Enne lõppu kaotas see rahvas veel palju oma kultuurilisi ja vaimseid pidepunkte. Kuid tänu sellele, et seda õnnetut rassi juhtis meistermeel Porshunta,

kes hoolitses nende eest, kui nende keskus oli umbes kolmsada tuhat aastat tagasi Armagedonis, toimus suur kõrgema eluviisi taaselustumine.

¹³ Oranži ja roheline inimese vaheline viimane suur võitlus toimus Egiptuses, Niiluse alamjooksu oru aladel. See pikaleveninud võitlus kestis peaaegu sada aastat ja selle lõpuks olid oranžist rassist vaid väga vähesed ellu jäänud. Rahva laialipaisatud jäänused neelati roheliste ja hiljem saabunud indigoinimeste poolt. Kuid rassina lakkas oranž inimene eksisteerimast ligikaudu sada tuhat aastat tagasi.

¹⁴ ¶ 3. *Kollane inimene.* Primitiivsed kollased suguharud olid esimesed, kes loobusid küttimisest, hakkasid elama paiksete kogukondadena ja arendasid välja põllumajan dusel põhineva koduse elu. Intellektuaalselt olid nad punasest inimesest veidi madalamal tasemel, kuid sotsiaalselt ja kollektiivselt ületasid rassistivilisatsiooni edendamisel kokkuvõttes kõiki sangikrahvaid. Neil kujunes välja vennalikkus ning erinevad hõimud õppisid seetõttu suhteliselt rahulikult koos elama ning suutsid punase rassi enda ees tagasi tõrjuda, kui järk-järgult Aasiasse laiali levisid.

¹⁵ Nad rändasid kaugele maailma vaimse keskuse mõjudest ja langesid Caligastia usutaganemisele järgnenud suurde pimedusse. Kuid sellel rahval oli ka üks särav ajastu, kui umbes sada tuhat aastat tagasi võttis nende suguharude juhtimise üle Singlangton, kes kuulutas välja „Üheainsa Tõe” palveldamise.

¹⁶ Kollase rassi esindajaid jäi suhteliselt arvukalt ellu tänu nende suguharude vahel valitsenud rahule. Alates Singlangtoni päevist kuni nüüdisaegse Hiina ajani on kollast rassi peetud Urantia üheks kõige rahumeelsemaks rahvaks. See rass sai hiljem sissetoodud Aadama tüvikonnast väikese, kuid tõhusa pärandi.

¹⁷ ¶ 4. *Roheline inimene.* Roheline rass oli üks ürginimeste vähemvõimekatest rühmadest, keda nõrgestasid väga ulatuslikud ränded erinevates suundades. Enne nende suguharude laialihajumist toimus Fantadi juhtimisel umbes kolmsada viiskümmend tuhat aastat tagasi suur kultuuriline taasärkamine.

¹⁸ Roheline rass jagunes kolmeks suureks rühmaks. Põhjapoolsed suguharud alistati, orjastati ja neelati alla kollase ning sinise rassi poolt. Idapoolne rühm sulas ühte tolleaegsete India rahvastega ja nende jäänuseid on veel praegugi alles. Lõunapoolne rahvas siirdus Aafrikasse, kus nad hävitasid oma peaaegu niisama vähearenenud oranžid nõbud.

¹⁹ Need kaks rühma olid selles võitluses paljuski parajad vastased, sest kummaski sisaldus hiiglasliku klassi tüvikondi — paljud nende juhid olid kahe meetri ja neljakümne sentimeetri kuni kahe meetri ja seitsmekümne sentimeetri pikkused. Need roheline inimese hiiglastüved piirdusid enamasti selle lõunapoolse ehk egiptuse rahvaga.

²⁰ Võidukate roheliste inimeste jäänused neeldusid hiljem indigorassi, mis viimase värvilise rahvana välja arenes ja sangikrasside keskusest laiali hajus.

²¹ ¶ 5. *Sinine inimene*. Sinised inimesed olid suur rahvas. Nad leiutasid varakult piigi ja töötasid seejärel välja paljud nüüdisaegse tsivilisatsiooni kunstide alged. Sinisel inimesel oli punase inimese ajujõud koos kollase inimese hinge ja tundmustega. Aadama järeltulijad eelistasid neid kõigile hiljem püsima jäänud värvilistele rassidele.

²² Varased sinised inimesed võtsid Vürst Caligastia kaaskonda kuuluvate õpetajate veenvaid õpetusi kuulda ning sattusid nende reeturlike õpetajate hilisemate moonutatud õpetuste tõttu suurde segadusse. Nagu teisedki primitiivsed rassid, ei toibunud nemadki enam kunagi päriselt Caligastia reeturlikkuse tekitatud vapustustest ega saanud kunagi täielikult üle kalduvusest omavahel võidelda.

²³ Umbes viissada aastat pärast Caligastia langemist toimus algelise, kuid sellegipoolest reaalse ja kasuliku hariduse ning religiooni laialdane taassünd. Sinise rassi hulgas sai suureks õpetajaks Orlandof, kes juhtis paljud suguharud uuesti palveldama tõelist Jumalat, keda nimetati „Ülimaks Pealikuks”. See oli sinise inimese suurim edusamm kuni hilisema ajani, mil seda rassi Aadama tüvikonna lisamisega nii olulisel määral täiustati.

²⁴ Euroopas tehtud vanema kiviaja teaduslikud uuringud ongi põhiliselt seotud nende iidsete siniste inimeste tööriistade, luude ja kunstiesemetega, mida on leitud väljakaevamistel, sest nad püsisid Euroopas kuni hiljutise ajani. Urantia niinimetatud *valged rassid* on siniste inimeste järeltulijad, keda on teiseksandunud kõigepealt vähene segunemine kollase ja punase rassiga ning hilisem täiustumine, kui nad assimileerisid suure osa violetsest rassist.

²⁵ ¶ 6. *Indigo rass*. Kui punased inimesed olid kõigest sangikrahvastest kõige arenenumad, siis mustad inimesed olid kõige vähem edumeelsed. Nad rändasid oma mäestikukodudest välja viimasena, liikusid Aafrikasse, võtsid selle mandri enda valdusesse ja on praeguse ajani sinna jäänud, välja arvatud need, keda mõnel ajastul on sunnitud sealt orjadena lahkuma.

²⁶ Indigorahvad olid Aafrikas isoleeritud ja nagu punane inimene, nii jäid ka nemad peaaegu ilma rassi täiustumisvõimalusest, mille oleks neile andnud Aadama tüvikonna sissevalamine. Aafrikas üksi olles ei arenenud indigorass eriti edasi kuni Orvononi ajani, mil toimus suur vaimne ärkamine. Kuigi nad unustasid Orvononi kuulutatud „Jumalate Jumala” hiljem peaaegu täielikult, ei kadunud neil päriselt soov palveldada Tundmatut; mingi palveldamisvorm püsis neil veel vähemalt mõni tuhat aastat tagasi.

²⁷ Vaatamata nende indigorahvaste mahajäämusele, on neil taevaste valitsejate ees täpselt sama seisund kui maakera kõigil teistel rassidel.

²⁸ ¶ Neil aegadel toimusid erinevate rasside vahel erinevad võitlused, kuid Planeedivürsti keskuse lähedal elasid valgustatumad hiljuti õpetust saanud rühmad suhteliselt harmooniliselt, kuigi selle korra tõsise lagunemise ajaks Luciferi mässu puhkedes ei olnud maailma rassid veel suuri kultuurilisi läbimurdeid teinud.

²⁹ ¶ Kõigil neil erinevatel rahvastel esines aeg-ajalt kultuurilisi ja vaimseid uuetsüüde. Planeedivürstijärgse aja üks suuri õpetajaid oli Mansant. Kuid siin mainitakse vaid neid väljapaistvaid juhte ja õpetajaid, kes tervet rassi märgatavalt mõjutasid ja innustasid. Aja möödudes kerkis erinevates piirkondades esile ka palju vähemtähtsaid õpetajaid ning kokkuvõttes andsid nad suure panuse neisse päästvatesse mõjudesse, mis hoidsid ära tsivilisatsiooni üldise kokkuvarisemise, eriti Caligastia mässu ja Aadama saabumise vahele jäänud pikkadel pimedatel ajastutel.

³⁰ ¶ Kolme või kuue värvilise rassi väljaarendamise kaval kosmosemaailmas on palju häid ja ammendavaid põhjendusi. Ehkki Urantia surelikud ei pruugi olla võimelised kõigist neist põhjustest täielikult aru saama, juhiksime tähelepanu järgmistele asjaoludele:

³¹ 1. mitmekesisus on asendamatu tegur valikuvõimaluste loomiseks, et toimiks laialdane looduslik valik, arenenumate tüvikondade diferentseeritud ellujäämine;

³² ¶ 2. erinevate rahvaste ristumisel tekivad tugevamad ja paremad rassid, kui need erinevad rassid on täiuslikumate pärilikkustegurite kandjad. Niisugune varane segunemine oleks olnud Urantia rassidele kasulik, kui seda ühtset rahvast oleks hiljem tõhusalt täiustatud arenenuma Aadama tüvikonna radikaalse lisamisega. Püüde teostada seda katset Urantial praegustes rassitingimustes lõpeks täieliku katastroofiga;

³³ ¶ 3. rassiline mitmekesisus stimuleerib tervet konkurentsi;

³⁴ ¶ 4. erinevused rasside ja rassisiseste rühmade staatuses aitavad inimestes oluliselt arendada sallivust ja altruismi;

³⁵ ¶ 5. inimrassi homogeensus on soovitatav alles siis, kui areneva maailma rahvad jõuavad suhteliselt kõrgele vaimsele arengutasemele.

7. VÄRVILISTE RASSIDE HAJUMINE

¹ Kui Sangiku perekonna värvilised järeltulijad hakkasid järglasi saama ning nad otsisid võimalust naaberterritooriume hõivata, oli viies, geoloogilise arvestuse järgi kolmas liustik oma teel lõunasse üle Euroopa ja Aasia üsna kaugele jõudnud. Varaseid värvilisi rasse tabasid nende tekkimisaegse jääajastu erakordselt karmid katsumused. See liustik oli Aasias nii ulatuslik, et ränded Ida-Aasiasse olid tuhandeteks aastateks ära lõigatud. Ning nad võisid Aafrikasse pääseda alles siis, kui Vahemeri hiljem, pärast Araabia kerkimist taandus.

² Seetõttu hajusid sangikrahvad peaaegu saja tuhande aasta jooksul eelmäestikes laiali ja segunesid omavahel suuremal või vähemal määral, vaatamata erinevate rasside vahelisele varakult avaldunud iseäralikule, kuid loomulikule vastumeelsusele.

³ Planeedivürsti ja Aadama aja vahepeal sai India koduks kõige kosmopoliitilisemale elanikkonnale, mis maailmas kunagi on esinenud. Kuid see segu sisaldas kahjuks väga palju rohelist, oranži ja indigorassi. Neile teistele sangikrahvastele tundus elu lõunamaadel lihtsam ja meeldivam ning paljud neist rändasid hiljem Aafrikasse. Esmased sangikrahvad, arenenumad rassid vältisid troopikat: punane inimene siirdus kirdesse Aasiasse ning kohe järgnes talle ka kollane inimene, sinine rass liikus loodesse Euroopasse.

⁴ Punane inimene rändas kirdesse juba varakult, taanduva jää kannul, möödudes ringiga India mägismaadest ja hõivates kogu Aasia kirdeosa. Temale järgnesid kohe kollased hõimud, kes tõrjusid ta hiljem Aasiast välja Põhja-Ameerikasse.

⁵ Kui punase rassi liini suhteliselt puhtad jäänused Aasiast lahkusid, oli neid üksteist suguharu, kuhu kuulus veidi üle seitsme tuhande mehe, naise ja lapse. Neid suguharusid saatis kolm väikest mitmesuguste esivanematega rühma, millest suurim oli oranži ja sinise rassi segu. Need kolm rühma ei loonud kunagi punase inimesega päris vennalikke suhteid ja rändasid varakult lõunasse — Mehhikosse ja Kesk-Ameerikasse, kus nendega hiljem ühines väike kollaste ja punaste inimeste segarühm. Nende rahvaste seas oli segabielsid, mille tulemusena pandi alus uuele segunenud rassile, mis oli palju vähem sõjakas kui puhaste punasesse liini kuuluvad inimesed. Viie tuhande aasta jooksul jagunes see ühtesulanud rass kolmeks rühmaks ning rajas vastavalt Mehhiko, Kesk-Ameerika ja Lõuna-Ameerika tsivilisatsioonid. Lõuna-Ameerika haru sai ka veidi Aadama verd.

⁶ Varased punased ja kollased inimesed segunesid Aasias teatud määral omavahel ja selle liidu järglased rändasid ida poole ning piki lõunarannikut edasi, kuni kiiresti kasvav kollane rass tõrjus nad poolsaartele ja lähedastele meresaartele. Need on praegused pruunid inimesed.

⁷ Kollane rass elab endiselt Ida-Aasia keskosas. Neid on kõigist kuuest rassist kõige rohkem alles jäänud. Kuigi kollased inimesed pidasid samuti aeg-ajalt rasisõdu, ei toimunud neil nii lakkamatuid ja halastamatuid hävitussõdu kui punastel, rohelistel ja oranžidel inimestel. Need kolm rassi hukutasid end tegelikult ise, enne kui teistest rassist vaenlased nad peaaegu lõplikult hävitasid.

⁸ Kuna Euroopas ei ulatunud viies jäätumine nii kaugele lõunasse, oli neil sangikrahvastel tee loodesse rändamiseks osaliselt lahti ja jää taandudes liikusid sinised inimesed koos mõne teise väikese rassirühmaga mööda Andoni suguharude kunagisi radu läände. Nad

tungisid järjestikuste lainetena Euroopasse ja hõivasis suurema osa mandrist.

⁹ Euroopas kohtasid nad peagi oma varase ühise esivanema Andoni neandertallastest järglasi. Jää oli need Euroopa vanemad neandertallased lõunasse ja ita tõrjunud ning nad suutsid seetõttu kiiresti oma sangiksuguharudest pärit nõbudele vastu astuda ja nad endasse haarata.

¹⁰ Tuleb kohe öelda, et sangiksuguharud olid varaste andoniitidest tasandikuelanike mandunud järeltulijatest üldiselt arukamad ja paljuski kõrgemini arenenud; nende sangiksuguharude segunemine neandertali rahvastega täiustas kohe seda vanemat rassi. See sangikvere, eriti just sinise inimese vere sissevool täiustas neandertali rahvaid märgatavalt, mis ilmnis üha arukamate suguharude järjestikuste lainete levimises idast üle Euroopa.

¹¹ Järgneva jäätumistevahelise perioodi jooksul ulatus see uus neandertali rass Inglismaalt Indiani. Vanale Pärsia poolsaarele jäänud sinise rassi jäänused sulasid hiljem kokku teatavate teiste rassidega, eeskätt kollaste inimestega. Tekkinud segu, mida hiljem Aadama violetne rass mõnevõrra täiustas, on säilinud praeguseni tõmmude Araabia rändsuguharudena.

¹² ¶ Kõigis püüetes nüüdisaegsete rahvaste sangikesivanemaid välja selgitada tuleb arvestada rassistüvede hilisemat täiustumist Aadama vere lisamise teel.

¹³ ¶ Arenenumad rassid eelistasid põhjapoolset ja parasvöötme kliimat, oranž, roheline ja indigorass jõudsid aga edukalt Aafrikasse üle äsja kerkinud maismaasilla, mis eraldas läände taanduvat Vahemerdi India ookeanist.

¹⁴ Indigoimene oli sangikrahvastest viimane, kes oma rassi päritolukeskusest välja rändas. Umbes sel ajal, kui roheline inimene hävitas Egiptuses oranži rassi ja end sellega märgatavalt nõrgestas, algas suur mustade väljaränd läbi Palestiina ja mööda rannikut lõunasse. Hiljem, kui need füüsiliselt tugevad indigoimised üle kogu Egiptuse levisid, pühkisid nad üksnes oma arvukusega roheline inimese teelt. Need indigorassid haarasid oranži inimese jäänused ja suure osa roheline inimese tüvikonnast endasse ning see rasside ühtesulamine täiustas teatavaid indigohõime tunduvalt.

¹⁵ Ja nii juhtuski, et Egiptuses oli algul ülekaalus oranž, siis roheline, seejärel indigo (must) inimene ja veel hiljem indigo-, sinise ja teisenenud roheliste inimeste segavereline rass. Ent Euroopa sinised inimesed ja Araabia segarassid tõrjusid indigorassi ammu enne Aadama saabumist Egiptusest välja kaugele Aafrika mandri lõunaossa.

¹⁶ Kui sangikute ränded hakkasid lõpule jõudma, olid roheline ja oranž rass kadunud, punane inimene valitses Põhja-Ameerikas, kollane inimene Ida-Aasias, sinine inimene Euroopas ja indigorass oli jõudnud Aafrikasse. Indias elas teiste sangikrasside segu

ning pruun inimene, punase ja rohelise segu, asustas Aasia ranniku äärseid saari. Lõuna-Ameerika mäestikes elas üsna kõrge potentsiaaliga ühtesulanud rass. Puhtamad andoniidid paiknesid Euroopa kõige põhjapoolsematel aladel ja Islandil, Gröönimaal ning Põhja-Ameerika kirdeosas.

¹⁷ ¶ Perioodidel, mil jää oli kõige kaugemale liikunud, tõrjuti läänepoolseimad andoniitide hõimud peaaegu merre. Nad elasid aastaid praeguse Inglismaa saare kitsal lõunaribal. Ning kui lõpuks algas kuues ja viimane jäätumine, sundiski teadmine neist jää üha korduvatest pealetungidest neid merele minema. Nemad olid esimesed meresõitjad. Nad ehtasid paadid ja hakkasid otsima uusi maid, mida jää tohutu pealetung loodetavasti ei kimbutaks. Ja mõned neist jõudsid Islandile, teised Gröönimaale, kuid enamik hukkus avamerel nälja ja janu tõttu.

¹⁸ Veidi üle kaheksakümne tuhande aasta tagasi, varsti pärast punase inimese saabumist Põhja-Ameerika loodeossa, sundis põhjapoolsete merede külmumine ja kohalike jääväljade pealetung Gröönimaal neid Urantia põliselanike eskimotest järeltulijaid paremat maad, uut kodu otsima; ja see õnnestuski neil, kui nad ületasid kitsa väina, mis eraldas tol ajal Gröönimaad Põhja-Ameerika kirdeosa maismaast. Nad jõud-

sid mandrile ligikaudu kakskümmend üks tuhat aastat pärast punase inimese saabumist Alaskale. Seejärel rändas osa sinise inimese segatüvest läände ja segunes hilisemate eskimotega ning see liit oli eskimohõimudele mõneti kasulik.

¹⁹ Ligikaudu viis tuhat aastat tagasi kohtus üks indiaanlaste hõim Hudsoni lahe edelakaldal juhuslikult üksiku eskimorühmaga. Neil kahel hõimul oli raske omavahel suhelda, kuid üsna pea tekkisid segaabi-elud, mille tulemusena eskimod sulasid lõpuks punaste inimeste suurema rühmaga kokku. Ja see oli Põhja-Ameerika punase inimese ainus kokkupuude mõne teise inimtüvega kuni ajani umbes tuhat aastat tagasi, mil valge inimene esmakordselt juhuslikult Atlandi ookeani rannikul maabus.

²⁰ ¶ Neil varastel aegadel toimunud võitlusi iseloomustas julgus, vaprus ja isegi kangelaslikkus. Ning meil kõigil on kahju, et nii paljud teie varajaste esivanemate selged ja tugevad jooned on hilisemate rasside jaoks kaduma läinud. Väärtustades küll paljusid edasiliikuvat tsivilisatsiooni saavutusi, tunneme siiski puudust teie varajaste esivanemate suurepärasest järjekindlusest ja pühendumusest, mis oli vahel peaaegu suursugune ja ülev.

²¹ [Esitanud Urantial asuv Elukandja.]